

det Liv, han har ført med Folkethinget i disse Aar, og derved vise, hvor urigtigt og uforsvarligt det er, henfjet til Landet, at han vedbliver at fungere. Naar man har udtalt sig imod Bisnepolitikken, talte om, at det var en Frugt af andre Forhold, en anden Stræben og Holdning, er det jo et absolut Feilsyn; dette Ministerium er i sit Væsen en saa vækforbruden Tilværelse, at det, for at bruge et psykologisk Udtryk, er umuligt, at den kan bære Frugter, og det er saa en nødvendig Følge af dette System, at Alt maa visne, saa man maa ikke søge Skylden dertil udenfor dette System, thi den ligger i Systemets egen Natur. Dengang det ærede Landsthing tog imod Finantsloven her fra Folkethinget, hvad Somme have ligesom doleret over, idet de syntes, at det var med mærkeligt, antog jeg, at det var et Tegns paa, at Ministeriet var ifærd med at anse sin Mission som endt, idet det nu kunde siges, at det havde faaet den rette Forstaaelse af Bevillingsmyndighedens Anvendelse for Rigsdagen, de to Thing, bragt tilveie, hvorved den ene af Anstødsstenene var fjernet for en senere lykkelig Tilværelse, hvilken Anstødssten tidligere har voldt en Del Vanfælgeligheder, saa det altsaa paa dette Punkt kunde siges at have udrettet Noget. Jeg antog, at det var en Begyndelse til en ny Væge, som kunde bringe Forsonlighed tilveie i Gemhytterne. Naar da Ministeriet, tænkte jeg, samtidig med, at Finantsloven blev vedtagen, fjernede sig, og der saa kom et nyt Ministerium, som kunde arbejde med Rigsdagen, saa vilde der maasse kunne ventes et Efterstet endnu i denne Samling, Sommeren kunde blive benyttet heldig, Valgene kunde under et saadant Ministerium gaa forsonlig, Forberedelserne til de nye Arbejder til Efteraaret kunde blive effektivere, og man kunde efter de nye Valg samle sig for at bøde paa, hvad den høie Regjering i saa mange Aar har forjæmt. Var det ikke det, har jeg ikke rigtig forstaaet Meningen af det, men jeg skal forøvrigt erkjende Betydningen deraf. Det er altsaa efter den høitærede Ministers Forklaring igaar endnu ikke Meningen; endnu skal der spildes, hvor lang Tid veed jeg ikke. Sagen, hvorom det gjælder, Folkets fri Bevægelse, den rette Forstaaelse af Grundloven, er ganske vist et saa vigtigt Punkt fra vor Side, at nogen Tid fra eller til ikke afgjør Noget, men vi maa betone det skarpt, at de, der bære Ansvar for en saadan Udsættelse af Fremme af Landets vigtige Anliggender, ogsaa faae at føle og at fornemme Ansvar. Den høitærede Minister siger, at skulde han gaa bort, vilde hans Eftermænd kun blive i 8 Dage, vi maatte stifte Ministerium efter 8 Dages Forløb, der var Ingen, der vilde

kunne følge det Program, som det ærede Medlem fra Middeleftart (Mourod) har nævnt. Det ærede Medlem fra Middeleftart er imidlertid jo dog gammel Minister, han har jo ogsaa Erfaring for, hvorledes det kan gaa med de Theorier, han selv forkjender; for andre Folk kan det jo være kun Theorier, men naar saadanne Theorier fremsættes af en Mand, der ikke blot er en gammel og øvet Parlamentariker, men en Mand, der i flere Aar har været Minister, saa maa han jo aabenbart vide, at det kan gaa saaledes, og at en Minister kan sætte sin Mening igjennem og kan gaa, naar han ikke kan sætte sin Mening igjennem. Jeg kan godt mindes den Tid, da det ærede Medlem fra Middeleftart som Indenrigsminister i Treferne eller der omkring fik gjenneført en Række af betydelige Reforme. Den høitærede Conseilspresident kan altsaa ikke lige overfor det ærede Middeleftartmedlem sige, at det er en upraktisk, en uduelig Theori, thi han staar der lige overfor en Mand, der er lidt ældre og mere erfaren i den parlamentariske Skole, og som har et finere Kjendskab til de parlamentariske Former som Minister end den høitærede Conseilspresident. Men sæt nu ogsaa, at dette System, som dog tidligere har kunnet holde Ministrene ved Roret i mange Aar, ikke kunde bære længere end 8 Dage, hvad Skade var der saa stet, om den høitærede Conseilspresident dog forsøgte det og gav Kongen det Raad at forsøge et nyt Ministerium, som ikke kunde være mere end 8 Dage? Maasse han saa selv kunde træde til igjen efter de 8 Dages Forløb. Det kunde jo være, at Modtagelsen da blev en ganske anden, og man havde da prøvet noget Nyt, set, hvorledes det kunde gaa. Forholdene vilde maasse blive væsentlig forskjellig, men det vilde jo kun blive en Binding for Conseilspresidenten, dersom hans Spaadøm om de 8 Dage gik i Opfyldelse. Men Sagen er vist næppe den, Sagen er vist den, at det snarere vilde gaa for godt med det kommende Ministerium. Det kan blive galt nok, det kan gjerne være, men i Forhold til det nuværende Ministerium vilde det snarere gaa for godt, det vilde vise sig, at der virkelig kunde arbeides, at de forskjellige Anstuelser kunde imødefomme hinanden, og at der i det Hele taget kunde opstaa en Tid, der til den høitærede Ministers Virksomhedstid som Minister vilde danne en saa skarp Modfætning, at Mange af dem, der nu har holdt paa den høitærede Minister i saa mange Aar, vilde beklage, at han ikke da og ikke da og ikke da var gaaet for de nye Forholds Skyld. Det var snarere det, der kunde ventes. Men efter den høitærede Conseilspresident's Udtalelser igaar og efter